

mgr inż. Adam Potocki
upr. bud. w branży konstrukcyjno-budowlanej
Nr LUB/0097/OWOK/07

BIŁGORAJ, grudzień 2019r.

SPIS ZAWARTOŚCI DOKUMENTACJI ZGŁOSZENIOWEJ

1. Strona tytułowa	1
2. Spis zawartości dokumentacji	2
3. Opis techniczny	3-10
4. Plan sytuacyjny	11
5. Elewacja południowo – zachodnia i północno – wschodnia	12
6. Elewacja południowo – wschodnia i północno – zachodnia	13
7. Rzut dachu – instalacja odgromowa	14
8. Karta adresowa zabytku nieruchomego	15
9. Uproszczony wypis z rejestru gruntów	16-17

OPIS TECHNICZNY DO DOKUMENTACJI ZGŁOSZENIOWEJ

inwestycji pt:

„Remont budynków w osadzie Florianka 105 (Izba Leśna)”

**„Wymiana pokrycia dachowego, konserwacja elewacji i utwardzenie terenu Zielonej Sali -
Wymiana pokrycia dachowego i konserwacja elewacji Stodoły -
Wymiana pokrycia dachowego i konserwacja elewacji leśniczówki ordynackiej Szklarzówka”.**

DANE OGÓLNE

1. Podstawa opracowania

- Zlecenie Inwestora
- Uzupełniające pomiary sytuacyjno – wysokościowe w terenie
- Branżowe warunki techniczne do projektowania i literatura fachowa

2. Lokalizacja inwestycji, Inwestor

Lokalizacja: Osada Florianka 105
dz. nr 859
ident. działki 060207_5.0012.859,
obręb: Górecko Stare
gmina Józefów
Inwestor: Roztoczański Park Narodowy
ul. Plażowa 2
22-470 Zwierzyniec

3. Przedmiot i zakres inwestycji

Przedmiotem opracowania jest opis robót remontowych na trzech budynkach: Zielona Sala, Stodoła, leśniczówka ordynacka Szklarzówka.

W zakres robót wchodzi:

- Zielona Sala – wymiana pokrycia dachowego, konserwacja elewacji, utwardzenie terenu, obicie ścian wewnętrznych deskami, wymiana zniszczonych ścian z bali.
- Stodoła – wymiana pokrycia dachowego, konserwacja ścian drewnianych.
- Leśniczówka ordynacka Szklarzówka – wymiana pokrycia dachowego, konserwacja ścian drewnianych, wymiana instalacji odgromowej.

4. Rys historyczny.

Izba Leśna we Floriance powstała w 2004 roku w odrestaurowanej dawnej leśniczówce Ordynacji Zamojskiej z 1830 roku. W drewnianym budynku odtworzono wygląd wnętrza z 1938 roku w celu odzwierciedlenia warunków pracy leśniczego w okresie międzywojennym. Część pomieszczeń leśniczówki zachowało swoje dawne funkcje. W budynku głównym odtworzono kancelarię, kuchnię, sypialnię i sień, dwa pomieszczenia pełnią rolę sal wystaw stałych tematycznie nawiązujących do historii Osady i ludzi z nią związanych. Na poddaszu znajduje się ekspozycja galeryjna przedstawiająca zagadnienia poświęcone m.in. hodowli lasu, dawnym zawodom, przechowywaniu żywności. Stodołę zaadoptowano na potrzeby ekspozycji sprzętu rolnego i leśnego, oborę zaś na „zieloną salę”, gdzie znajduje się letnia sala prelekcyjno-wystawiennicza do prowadzenia zajęć kameralnych i prezentowania wystaw czasowych.

5. Zielona Sala – charakterystyka.

Budynek pełni funkcję edukacyjną – Zielona Sala Edukacyjna.

Obiekt drewniany na planie prostokąta, parterowy, wolnostojący, przykryty dachem dwuspadowym, pokrytym gontem drewnianym. Ściany zewnętrzne z brusów drewnianych. Stolarka drzwiowa drewniana.

powierzchnia zabudowy budynku _____ 88,09 m²
wysokość budynku _____ 5,85 m
szerokość budynku _____ 6,75 m
długość budynku _____ 13,05 m

Utwardzenie terenu w budynku gospodarczym.
– „Zielona Sala”–

Konserwacja ścian drewnianych na budynku gospodarczym.
– „Izba Leśna”–

6. Stodoła – charakterystyka.

Budynek pełni funkcję gospodarczą - stodoła.

Obiekt drewniany na planie prostokąta, parterowy, wolnostojący, przykryty dachem dwuspadowym, pokrytym strzechą. Bramy drewniane. Ściany z desek.

powierzchnia zabudowy budynku _____ 111,75 m²
wysokość budynku _____ 6,68 m
szerokość budynku _____ 7,45 m
długość budynku _____ 15,00 m

7. Szklarzówka Izba Leśna – charakterystyka.

Obiekt drewniany na planie prostokąta, parterowy, wolnostojący, przykryty dachem czterospadowym, pokrytym gontem drewnianym. Ściany zewnętrzne z desek. Stolarka drzwiowa i okienna drewniana. Kominy murowane ceglane.

Budynek wpisany do gminnego rejestru zabytków gminy Józefów pod nr 28.

powierzchnia zabudowy budynku _____ 146,80 m²
wysokość budynku _____ 6,05 m
szerokość budynku _____ 9,17 m
długość budynku _____ 19,16 m

8. Dyspozycja prac remontowych.

8.1 Dyspozycja wymiany pokrycia dachu z gontu drewnianego na budynku Szklarzówka Izba Leśna i Zielonej Sali.

a) wymagania techniczne

- **Jakość.** Przyrost roczny używanych do produkcji gontów drzew, nie powinien być większy niż 4 stoje roczne na 1 cm. Mierzy się to prostopadle do biegu słoja rocznego.
- **Roczne nachylenie pierścienia (słoja)** - od 90 do 30 stopni w stosunku do powierzchni gontu. Na krawędziach gontów pierścienie roczne powinny wychodzić równolegle do powierzchni. Nie są dopuszczalne pierścienie roczne wzdłużne.
- **Włókna.** Włókno podłużne drewna równoległe do krawędzi bocznej gontów.
- **Kąt na stopce gontu** - 90 stopni. Są dozwolone odchylenia o 2 mm niezależnie od szerokości gontu.
- **Sęki.** Dopuszczalne są tylko sęki do 10 mm średnicy, na trwałe zrośnięte z drewnem na cieńszej połowie. Niedopuszczalne są dziury po sękach lub sęki, które mogą wypaść.
- **Pęcherze żywiczne, ślady żerowania owadów, pęknięcia i rysy** - niedopuszczalne.
- **Odkształcenie (skręty włókien)** - dozwolone jest odchylenie od płaszczyzny, maksymalnie 2% sumy długości i szerokości gonta. Jednak w całej wiązce może być tylko 10 % takich gontów.
- **Wymiary.** Dopuszczalne odchylenie w długości wynosi - 10 mm.
- **Równorzędnność.** Dopuszczalne jest odchylenie rzędu - 2 mm.
- **Szerokość.** Minimalna - 8 cm.
- **Grubość gontów.**
 - a. Grubsza strona gontów powinna mierzyć: przy długości gonta 40 cm: 9 - 10 mm; przy długości gonta 40 i 25 cm: 7 - 8 mm; przy długości gonta 20 cm: 6 - 7 mm.
 - b. Cieńsza strona gontów powinna mierzyć: przy długości gonta 40 cm: 5 - 7 mm; przy długości gonta 40 cm i 25 cm: 3 - 4 mm; przy długości gonta 20 cm: 2 - 3 mm.
- **Faza.** Gonty mają na grubszej stronie fazę pod kątem 45°. Jest ona w takim miejscu, że przy gontach wygiętych, wypukłość zawsze wychodzi do góry. Powierzchnia fazy musi być gładka i bez szkod.

b) montaż gontów

Osiowy rozstaw łat nośnych powinien być taki sam, jak wybrany odstęp między rzędami gontów. Gonty układane na łatach bezpośrednio mocowanych do krokwi trzeba przybijać gwoździami przynajmniej 2,5 razy

dłuższymi od grubości łaty. Jeśli będą to gwoździe ocynkowane 2,5x5 cm, to maksymalny rozstaw krokwi wynosi 60 cm, jeśli 3,2x5 cm – maksymalny rozstaw krokwi to 90cm. Zaleca się układanie pod gontami przekładek z papy szerokości 25 lub 50 cm, które uszczelniają pokrycie i zapobiegają podsiąkaniu wody pod gonty. Między deskowaniem i krokwiami, a pokryciem z gontów umieszcza się kontrłaty, które zapewniają wentylację dachu. W dachu pokrytym gontami łupanymi o nachyleniu 40 do 90° kontrłaty powinny mieć grubość co najmniej 24 mm, jeśli są to gonty cięte – co najmniej 30 mm. W dachu o małym nachyleniu szczelina wentylacyjna powinna być większa. Gontów drewnianych nie powinno się układać bezpośrednio na papie dachowej, ponieważ bez wentylacji w pokryciu mogą powstać ogniska gnilne, a wtedy trwałość gontów znacznie się zmniejsza. Gonty należy układać tak, by ich styki nie pokrywały się w kolejnych pasach, dzięki temu dach nie będzie przeciekał. Każdy gont powinien być umocowany dwoma gwoździami z płaską główką, karbowanymi lub spiralnymi, koniecznie ocynkowanymi, miedzianymi lub ze stali nierdzewnej. Zależnie od gatunku drewna i szerokości gontu odległość gwoździ od krawędzi gontu nie powinna być większa niż 15-50 mm. Gwoździe powinny być przykryte przez znajdujące się nad nimi rzędy gontów na długości 30 do 40 mm. Widoczne gwoździe należy usunąć. Gonty można też mocować zszywkami ze stali nierdzewnej średnicy co najmniej 1,5 mm i szerokości grzbietu 10 i 12 mm. Muszą być tak długie, by wniknęły do konstrukcji nośnej na głębokość około 24 mm. Między gontami muszą być odstępy - fugi ruchome, by pokrycie mogło „pracować”. Ich szerokość (1-5 mm) zależy od skurczu stosowanych gontów, wilgotności drewna i od oczekiwanej, przeciętnej wilgotności drewna podczas użytkowania.

Długość gwoźdźcia [mm]

Długość gontu dla gontów łupanych dla gontów ciętych

	2 warstwy		3 warstwy	
	2 warstwy	3 warstwy	2 warstwy	3 warstwy
do 150	30	30	30	30
do 300	30	40	30	30
do 450	40	50	30	40*
> 450	50	60	40	50

*Przy gwoździach karbowanych ze stali nierdzewnej wystarczy długość gwoźdźcia 35 mm.

Podczas montażu trzeba uwzględnić między gontami odstępy (fugi ruchome). Szerokość zależy od skurczu stosowanych gontów, od wilgotności zamontowanego drewna i od oczekiwanej, przeciętnej wilgotności drewna podczas okresu użytkowania. Im bardziej suche są gonty podczas montażu, tym szersze powinny być fugi. Szerokość fug waha się od 1 do 5 mm. Boczne przemieszczenie fugi musi wynieść min. 30 mm. W miejscach, gdzie gonty drewniane stykają się z innymi materiałami mogą wystąpić przebarwienia. Może również wystąpić korozja materiałów, które mają kontakt z drewnem.

Materiał	dąb modrzew buk świerk cedr czerwony cedr żółty					
miedź	V	V	G	V	V/U	V/U
aluminium	V	G	G	V	G/U	G/U
cynk	U	V	G	V	U	U
stal nierdzewna	G	G	G	G	G	G
ołów	V	G	G	G	G/V	G/V
blacha ocynkowana	U	U	V	V	U	U
blacha malowana	V	V	V	V	V	V

G - dobra tolerancja

V - możliwe przebarwienia i korozja

U - bez zabezpieczenia (powłoki ochronnej) nie nadaje się.

8.2 Wymiana strzechy słomianej na budynku Stodoły.

Istnieje kilka sposobów pokrywania dachów słomą. Jest to rozpościeranie, czyli dekowanie oraz poszywanie snopeczkami „na gładko” i „w schody”. Najprostsza technika rozścielania (rozpościerania) słomy na dachu była stosowana powszechnie w Prusach. Polega ona na układaniu słomy na łatach, do których mocuje się ją za pomocą witek i zabezpiecza w kalenicy tzw. kalonką (mieszaniną słomy, gliny i perzu), koźlinami (dwoma skrzyżowanymi żerdziami), żerdziami układanymi poziomo lub układanymi w kalenicy gontami, deskami i dachówkami. Rozpostartą słomę równa się deską dekarską, dzięki czemu uzyskuje się gładką powierzchnię dachu.

Do poszycia dachu snopeczkami „na gładko” używano tzw. głowaczy, wykonanych ze słomy żytniej w taki sposób, że pęczek słomy wiązuje się bliżej knowi (dolnej części snopa), po czym dzieli go na dwie części, skręca tak, by powrósto przybrało kształt cyfry 8. Tak przygotowane snopeczki (kiczki, wykręcaki) przywiązują powróstami do łat rozstawionych co 30–40 cm, kłosami do dołu.

Do poszycia dachu „w schody” używa się snopeczków ze słomy żytniej, zwanych zakłótniakami. Przewiązuje się je powróstami bliżej kłosów i nakłada na łaty dachu knowiami w dół, co w efekcie daje tarasową powierzchnię dachu. Jest to pokrycie droższe, bo na dach trzeba było więcej słomy. Grubość pokrycia wynosiła 25–30 cm. Aby woda deszczowa spływała, nie zatrzymując się w masie słomy, spadek dachu musi być dość duży, powyżej lub równy 45°.

Grzbiety słomianych dachów zabezpiecza się i wzmacnia zmierzwioną słomą, perzem, wrzosem, paździorami lub snopeczkami nakładanymi na wierzchołek dachu, słomą kalaną w glinie. Od słomy kalaney w glinie wzmocnienie grzbietu dachu nazywano „kalonką” lub „kalenicą”. Na kalenice kładziono koźliny lub jarzmo dwużerdziowe, przyciskające ostatnie, najwyżej ułożone snopki poszycia dachu. W celu zabezpieczenia słomy leżącej na narożach przed wiatrem oraz przed zsuwaniem się jej z łat przy szczytach dachów, należy zastosować wiatrownice (zwane też wiatrówkami, powietrznikami).

Dawniej strzecha wykonywana była ze słomy żytniej, skoszonej wcześniej – kiedy była jeszcze zielona. Aby trawa, chwasty i źdźbła wypadły, strzecharz chwycił słomę za kłosa i mocno potrząsał. Słoma żytnia musiała być dokładnie wymłócona, w przeciwnym przypadku ziarna, które zostały, mogłyby zakiełkować i zwabić myszy. Następnie w specjalnych skrzynkach wykonywało się podwójne skręcone snopy (głowacze, zwane też kiczkami) – rzemieślnik brał dwa snopy, układał jeden na drugim w skrzyni i wiązał powróstem tuż pod kłosami, potem wkładał kijek między snopki i obracał jeden snopkę wokół drugiego o 360°. Dopiero taki wykręcak układany był na dachu i przywiązywany do łat. Słomę układało się od dołu warstwowo tak, aby następna warstwa przykrywała przewieszła poprzedniej. Na koniec na kalenicy układano drewniane koźły i przybijano w poprzek dachu kołki, które miały chronić przed wiatrem.

8.3 Konserwacja ścian drewnianych budynku Szklarzówka Izba Leśna, Zielona Sala i Stodoła.

Pierwszym krokiem jest sprawdzenie kondycji bali: trzeba oderwać kawałek w kilku miejscach: na węglach, pod oknami i w miejscach, gdzie są słupy konstrukcyjne (tam materiał jest najbardziej narażony na zniszczenie).

Gdy w drewnianych ścianach są widoczne spore ubytki i ślady czynionych latami napraw, to znak, że drewno prawdopodobnie nie jest zdrowe. Szczególnie uważnie trzeba się przyjrzeć węglom. Jeśli są zniszczone (zazwyczaj przez wilgoć), to naprawy przypuszczalnie mijają się z celem. Niepokojące są ubytki drewna, wykwyty i plamy. Natomiast pęknięcia bali nie stanowią powodu do zmartwień. Należy zbadać twardość budulca, nakłuwając go szpikulcem, nożem lub wkrętakiem. W zdrowe elementy narzędzie nie może wejść głębiej niż na 0,5 cm. Trzeba też sprawdzić otwory wlotowe pozostałe po owadach – jeśli jest ich niewiele lub nie ma ich wcale, ściany z bali są zdrowe. Jeśli na drewnie są wykwyty solne lub wilgotne plamy, oznacza to, że budynek był cały czas poddawany działaniu wilgoci.

Obróbka wstępna: Usunąć z powierzchni wszelkie zabrudzenia i pył. Usunąć ślady żywicy z sęków, za pomocą stalowego skrobaka. Powierzchnie zabrudzone i zapleśniałe zmyć preparatem do usuwania pleśni i glonów. Spłukać dokładnie i pozostawić do wyschnięcia. Usunąć lub zmatowić papierem ściernym błyszczące powłoki. Usunąć pył po szlifowaniu. Usunąć zepsute lub zszarzałe drewno.

Wybór środka konserwującego, a także metody konserwacji, zależy od rodzaju wykorzystanego, drzewnego surowca. Ochronie drewna służą dwa rodzaje środków. Pierwsze z nich to takie, które zapobiegają jego zniszczeniom, drugie zaś pozwalają zwalczać czynniki wpływające na jego rozpad. Taka impregnacja drewna polega na pomalowaniu go koncentratem, lub specjalną substancją wodną. W pierwszej kolejności ściany powinny zostać gruntownie umyte. Aby pozbyć się warstwy zabrudzenia, można wykorzystać np. szare mydło czy zwykły płyn do mycia naczyń. Jeśli na powierzchni pojawiły się plamy i przebarwienia, można je usunąć wykorzystując papier ścierny. Czynność ta wymaga ostrożności, aby poprzez zbyt mocne pocieranie, nie odłuszczyć surowej warstwy drewna, ponieważ mogłoby to spowodować powstaniem po impregnacji jasnych przebarwień. Odpowiednia impregnacja chroni budynek przede wszystkim przed ogniem, gdyż ten wyjątkowo szybko trawi drewno. Promieniowanie UV sprawiają, że drewno zaczyna szarzeć, dlatego też konieczna jest jego impregnacja. Kolejnym celem konserwacji staje się ochrona przed szkodliwymi warunkami atmosferycznymi, w szczególności chodzi o wodę oraz wilgoć, która się z nią wiąże. Wilgoć sprzyja namnażaniu się grzybów pleśniowych, co spulchnia drewno i zwiększa poziom jego wilgotności. Impregnacja drewna konieczna jest również w celu zwalczania i zapobiegania pojawianiu się owadów, które drążąc wewnątrz drewna, niszczą jego strukturę. Impregnacja zabezpiecza ściany przed szkodliwymi owadami. W zwalczaniu owadów zalecane są preparaty głęboko penetrujące. Dlatego też, aby nie dopuścić do takiej sytuacji, zaleca się usuwanie z działki wszelkich odpadów drewnianych, na których mogą pojawić się szkodniki.

Nakładać impregnat można tylko na zdrowe, suche i surowe drewno. Warunkiem właściwej ochrony jest nałożenie minimum dwóch warstw preparatu w odstępie co najmniej 24 godzin. Poziom zabezpieczenia zależy od głębokości penetracji.

Z racji tego, że budynki są częścią historyczną regionu, ściany należy zabezpieczać impregnatem bezbarwnym.

8.4 Utwardzenie terenu Zielonej Sali.

Warstwa wykończeniowa to cegła klinkierowa (bruk klinkierowy) drugiego gatunku lub rustykalna. Wzór klinkieru przed zakupem przedstawić do akceptacji Inwestorowi lub Projektantowi. Należy zachować szczególną ostrożność przeprowadzając remont utwardzenia wokół ścian zewnętrznych – zwrócić uwagę na właściwie zabezpieczenie fundamentu.

Przed wejściem do obiektu wykonać pas o szerokości 150 cm na całej szerokości elewacji frontowej.

Zaprojektowano następujące warstwy:

1. warstwa ścieralna z cegły klinkierowej drugiej klasy
2. warstwa podsypki cementowo-piaskowej grubości 5 cm – frakcja ziaren 0.5 – 2.0 mm
3. podbudowa z kruszywa łamanego, stabilizowanego mechanicznie grubość warstwy 15 cm (kruszywo łamane 0/31.5 f 5 wg PN-EN 13242+A1:2010)
4. warstwa odsączająca z piasku grubości 20 cm (kruszywo drobne 0/2mm f 3 wg PN-EN 13242+A1:2010)
5. grunt rodzimy

8.5. Obicie ścian wewnętrznych Zielonej Sali.

- wykonanie rusztu z łat świerkowych impregnowanych 25x40mm w rozstawie co 50cm,
- obicie ścian deskami świerkowymi impregnowanymi o wym. 2,5x14cm.

8.6. Wymiana instalacji odgromowej budynku Szklarzówka Izba Leśna

Instalacja odgromowa wykonana drutem stalowym o średnicy 8 mm na ścianach budynku i połaci dachu.
Uziom poziomy wykonać bednarką ocynkowaną 24x4mm ułożoną w gruncie na głębokości 60cm.
Wykonanie pomiarów elektrycznych instalacji odgromowej.

9. Urządzenia budowlane

Ogrodzenie istniejące zostanie bez zmian.

10. Układ komunikacyjny

Wjazdy na teren inwestycji bez zmian z drogi leśnej od strony północnej działki.

11. Zieleni

Tereny biologicznie czynne bez zmian.

12. Wpływ obiektów budowlanych na środowisko i jego wykorzystywanie oraz na zdrowie ludzi i obiekty sąsiednie

Charakter oraz program użytkowy inwestycji nie wpłyną negatywnie na środowisko. Nie przewiduje się emisji szkodliwych substancji poza zanieczyszczeniami wynikającymi z normalnego użytkowania budynku. Obszar oddziaływania obiektów nie wykracza poza teren inwestycji. Istniejące zagospodarowanie sąsiednich działek nie wprowadza żadnych ograniczeń i warunków dla projektowanych obiektów.

mgr inż. Adam Potocki
upr. bud. w branży konstrukcyjno-budowlanej
Nr. LUB/0097/OWOK/07